

2015. augusztus 30.
Kálmánháza
Istentisztelet

**„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rá-
tok.” 1 Pt 5,7**

Drága Testvérek!

Aktuális ez az Ige nagyon, mert gondból van elég. Sok mindenből az embernek talán hiánya van ebben az életben, de gondból, abból mindig van, sőt talán túl sok is. Nem olyan régen, mikor egyik este egy családhoz elmentem, egy középkorú hölgy rám zúdította a gondjait, a megélhetési – és családi gondjait, s azon vettem észre magam, hogy bólogató Jánosként csak bólogatok, hát igen, ilyen az élet, tele van gondokkal, ha jön a baj, csőstül jön, s észrevettem, hogy én, aki ismerem a gond, ismerem a probléma megoldásának a forrását, én is kezdek olyanná lenni, egyetérteni. Természetesen nem azt jelenti, hogy ne legyek empátikus, de nem szabad, hogy eluralkodjon rajtam az az érzés, az

én gondom a legnagyobb, az én problémám a legnehezebb, a legmegolthatatlanabb. A sok panaszáradat után feltettem a hölgynek a kérdést, nem lehet, hogy azért van annyi gond az életében, mert kihagyja az életéből az Istent. Nem lehet, hogy azért van annyi gond, mert nem osztja meg Istennel ezeket? Nem jön gyülekezetbe? Nem veti Istenre ezeket? Nem lehet hogy minden gond gyökere, hogy úgy élünk, ami nem kedves az Isten előtt? (Gondoljunk csak Gedeon történetére). Az Ige azt mondja:

„minden gondotokat”

Két üzenetet hadd emeljek ki ebből a rövid mondatból:

az egyik: nincs olyan gond, amit ne tehetnék Isten elé. S ezt nagyon fontos magamban tisztázni. Hiszen az ember elmegy a legvégsőig, az ember mindent megtesz, hogy maga oldja meg, mert a gondokban az ember nem társas lény, legalábbis Isten az utolsó, akivel megosztja. Mindent elkövet, hogy megoldhassa, pedig csak annyit kellene tenni, hogy Istennel megosztani, elé vinni, s belátni: Uram, én kevés vagyok, de Te elég vagy az én

problémámhoz, tudom, hogy én vagyok a legnagyobb probléma, de belátom, kevés vagyok, s tudom, nincs olyan gond, amit ne tehetnék eléd, nincs olyan gond, amit Te meg ne tudnál oldani. Itt kezdődik a probléma megoldása, ez a gyökere, amikor beismerem, hogy kevés vagyok, s meglátom, hogy minden gondomat, amiből van elég, s olyan jó, hogy Istennél nem telik be a pohár.

Merjük-e rábízni egészen minden életgondunkat? Sokan azért nem bírják, nem bírták a tegnapi napot sem cipelni, mert valóban ők vitték, és a nap sokszor agyonnyom. A terhei belenyomnak a sárba, s nem bírunk fölállni. Mit mond az ige? Vessétek a gondotokat őrá. Ő gondviselő Isten. Mit jelent ez a valóságban? Azt jelenti, hogy elmondom imádságban mindazt Istennek, ami bennem van, ami megterhel, ami megnyomorítja a szívemet, ami valóban olyan teher és gond rajtam, hogy még az imádságot is megkeseríti. Megterhel, nyomaszt, letör, elkészerít. A hívő embert is letudják nyomni terhek, de Isten látja a harcainkat, a nagy terheket. Ha átadjuk neki, Ő egyszerűen átveszi és leveszi. Azt mondja a Biblia, hogy gondviselő Isten. Hát akkor hadd viselje

Ő. Tegyük át az Ő vállára! Ismerjük-e így Istent? Uram, te gondviselő Isten vagy. Akkor most elsorolom a gondjaimat. S miközben sorolom a gondokat, rájövök, hogy a fele nem is az, csak én gondolom annak. Elég az a másik fele is, ami marad időnként. De kiderül, hogy a fele az nem az. Azt csak én kreáltam magamnak. Olyan szörnyen nagyra fújódott föl az aggodalmaskodás miatt az a probléma. S nem is volt akkora. Isten levette rólam a gondok terhét, mert Ő gondviselő Isten. Mert nincs olyan gond, amit Isten elé ne vihetnék. S ezt jó tudni.

A másik üzenet ebből a két szóból: **„minden gondotokat”**

Péter levelének címzettjei a Kis-Ázsiában, főleg pogánykeresztényekből létesült gyülekezetek, amelyekben súlyos problémák tették nehezzé a hívek életét. A problémák mind abból adódtak, hogy a gyülekezetek tagjai új életet kezdtek Krisztusban: környezetük pogány hitét és erkölceit elhagyták, a szokásos szórakozásokban, a bálványimádásban és a kicsapongásokban többé nem vettek részt (2:10–11; 4:3–4). Emiatt rágalmazták, szidalmazták és képtelen vádakkal illették őket. Ártatlanul szenvedtek

az igazságért (2:12.15; 3:9–14). Ezek következtében megingott az Istenbe vetett hitük. Amikor keresztyénné lettek, azt remélték, hogy a sorsuk minden tekintetben megjobbul, mert Isten megsegíti őket.

Péter levele háttérének rövid ismertetésében arra szerettem volna rávilágítani, hogy a keresztyén élet egyáltalán nem gondtalan élet. A címzettek is rengeteg problémával küzdöttek nap mint nap. Tele voltak életgondokkal, talán más milyenekkel, melyek nekünk vannak, de kijárt nekik is. Péter nem azt mondta, hogy az élet, a keresztyén élet megpróbáltatás nélküli élet, hanem azt mondja „minden gondotokat”. Tehát a keresztyéneknek is lehetnek problémái, a keresztyéneknek is lehetnek sokszor kemény küzdelmei, mert a krisztushit ezt nem zárja ki, de Péter bátorítani akarja őket: mind ezek ellenére: „vessétek minden gondotokat Őreá”.

A keresztyén élet nem azért gondtalan élet, mert nincsenek gondjai a hívő embereknek, hanem azért gondtalan élet, és azért lehet gondtalan élet, mert a gondok mögött is meglátja a hívő

keresztyén a gondviselő Istent, a világmindenség Urát, mint aki-
nek egyébként minden apró és nagyobb gondunk igazán fontos. Istennek minden gondunk fontos, ezért érdemes mindent Vele megosztani. Lehet, hogy emberekben csalódom, lehet, hogy emberektől vártam olyan segítséget, mely kudarcot vallott, de Istennek minden gondom fontos, ezért Ő segít is a megoldásban. Tehát nem a gondtalan életet ígéri, hanem a megoldást. Jézus is így bátorít bennünket: **„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”** Mt 11,28

Jézus nem arról beszél, hogy nem lesz megfáradás, nem lesz nyugtalanság, hanem azt mondja, menjünk Őhozzá. Mindennel. A görög *μεριμνα* szó, nem csupán gondot jelent, hanem aggodást, aggodalmat. Minden, amiért aggódsz, ami elvonja a figyelmedet Őróla. Tovább menve a görögben *επιρριπτω* azt jelenti rávetni, ráhagyni. Hagyjuk Őre a gondunkat. Nem jó, ha egy keresztyén embert a gond terheli le és nem a munka, amit Isten rábízott. Isten azzal az emberrel, aki túlzottan aggódik, el

van foglalva a gondjaival nem tud mit kezdeni, hiszen az köti le, ezért azt mondja: hagyd rá, hagyd rá az oroszlánrészt. Hagyd rá mindazokat a dolgokat, melyek akadályoznak a szolgálatban, a bizonyágtételben, a hit megélésében, a hiteles életben. Hagyd rá a legapróbb dologtól a legnagyobbig mindent. Egyszer egy bizonyágtételben olvastam, egy lelkésztől elloptak mindent, lakáskulcsot, pénzt, az összes hivatalos iratot, mindent. Oda ment Istenhez, pedig mondhatnánk: Istennek nagyobb gondja van az én kulcsomnál, TB kártyámnál, lakcímkártyámnál, de Isten tudja, hogy nekem az fontos. Elmondta Istennek: Uram, te tudod, hogy személyi igazolvány, jogosítvány stb. nélkül meg sem tudok mozdulni, még a szolgálatban is megnehezül minden. Délután kettőkor csengettek, és az összes iratot visszahozta valaki neki. Mert az Isten is tudta, hogy ez fontos. Mondjunk el neki mindent. Ő tudja, hogy a keresztyén élet nem problémamentes élet. De ha megbeszéljük vele is a mi gondjainkat, akkor átéljük sorozatban az Ő csodálatos gondviselését.

Végezetül azt olvashatjuk az Ige második felében: **„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”**

A magyarban ugyan az a gyökér a gond a szónál. Minden gondotokat [...] mert gondja...

Gond, gond. Azonban a görög teljesen más szót használ itt. Addig, míg az elsőnél az επιρριπτω szót használta, addig itt a μελει szót, ami annyit tesz: törődés, gondoskodás. Hagyjuk gondjainkat az Úrra, s Ő a gondjainkról gondoskodik. Mert nincs olyan gond, amiről Ő ne tudna gondoskodni.

Ezért bátorít bennünket is Péteren keresztül Jézus: Minden gondotokat, aggodásaitokat Őreá vessétek, mert Ő törődni szeretne veletek, gondoskodni szeretne rátok.

Így menjünk Jézushoz, aki a probléma megoldásának a forrása, aki magára vett mindent, bűnt, ítéletet, halált, aggodást, hogy éreztesse, neki gondja van reánk.

Ámen!